

Zimankós, fogcsikorgató, vadul szeles hideg nap van ma Bécsben. Kabátjainkat magunkra szorítva kászalodunk én és leányom az autó hátsó üléseire. A férjem és a sofőr csak nagy harc árán a fagyos széllel tudják csomagjainkat a csomagtartóba és az autó tetejére biztonságosan felerősíteni.

Vagy 250 km út áll előttünk, mielőtt a kényelmes fürdőhöz érkezünk a négy hetes pihenőnkre.

Utunkon az ablakokon keresztül bámuljuk a hóval borított szép hazai földet, a békességesen nyugvó kisebb nagyobb településeket, az oldalt adó házacskák ablakaiból a barátságosan szóró fényeket a most már szürkülő messzeségbe.

Vacsorára gondolván, a sofőr ajánlatát elfogadva, egy kedves, magyaros útszéli csárdába ülünk a meleg, duruzsoló cserépkályha mellé. A piros-fehér kockás abroszos asztal tetejére halászlé kerül túrós-csuszával.

Igen finom, már régen nem ettem igazi halászlét. Még régen odahaza, meg-megleptem a családomat vele, hiszen tudtam vásárolni sokféle apró halat, amikből átpaszírozva az ízletes alaplevest készítettem, majd nagy halszeleteket főztem bele együtt a magam készítette tojásos metélttel.

Itt Ausztráliában is próbálkoztam e híres magyaros étellel, de az ízek nem jöttek ki. Fel is adtam a további szerencsejátékkal.

Befejezve vacsoránkat, mindhármán azon gondolkodtunk, ha ez így fog menni a további hetekben is, akkor hazafele mindhármunknak dupla repülőjegyre kell cserélni az együleteseket. Hm. Majdnem úgy történt.

Lépkedve a kocsihoz, halljuk az épület felől a kutyák vonyítását. Hideg van. Talán szeretnének velünk jönni?

A fürdő igazgatósága már hetekkel előbb megkért minden orvosi igazolást egészségi állapotunkról, amiket a fürdő orvosa átnézett és érkezésünkor bennünket személyesen is megvizsgált annak esetére, valamelyikünk részére nem ajánlja a helybeli gyógyvizet. Mindhármunkat elfogadott az összes kezelésre. Mint jóval később megtudtuk, a víz erősen radióaktív. Rákos betegeknek, vagy volt rákos betegeknek nem ajánlatos. Férjemet nem régen hoztuk vissza jóformán a halálból a „Stage 4” bérlárból. Mégis aláírta befogadását.

Hála Istennek nem történt baj, egészséges mint a makk, ahogyan a magyar mondja.

Felejthetetlen heteket töltöttünk e kis városban, ahol a látogatók többen vannak mint a helybeliek. Kitűnő vendéglátásuk bizonyítja, jól tudják honnan ered a magasabb életszínvonaluk. Még ha nem is vagy éhes, a finom illatok mindjárt mutatják a lábunknak merre az út. Be is tértünk mindenrovára untalan.

Nagy meglepetésben is van részünk. Kellemes meglepetésben. Úgy félfüllel hallom, hogy innen nem túl messze, tartanak egy kis előadást Wass Albert munkásságáról.

Az élet csak annyi... Isten megteremti létünket, megáld lélekkel, majd magához szólít kérdőrevonni, hogyan gazdálkodtunk ajándékaival.

Nagy híve vagyok, legtöbb könyve nekem is megvan.

Elcipelem családomat, gondolom, ha nem is értik, vagy nem is értékelik, majd leülnek a sarokba, én meg egy pár idősebb érdeklődővel meghallgatom az előadást. Hű, ha!

Egy nyüzsgő, bolygó, forrongó, lelkesedő, minden korosztály, különböző életformákról árulkodó tömegbe érkezünk, alig férünk el még szorongva is. Ez igen! Itt van érdeklődés irodalom iránt. Szép Irodalom iránt. Magyar Irodalom iránt. Eladásra kiállított könyvei között találok még birtokomban nem lévő könyveket. A bördök súlyát figyelembe véve csak egyet veszek.

Leányom rádöbben, nagy a vesztesége, hogy nem otthon nevelkedett fel.

Hazafele nem lehet kihagyni a cukrászdát, ahol a legfinomabb gesztenyepürét kanalazgathatjuk jó lassan, hogy minél tovább élvezhessük aromás ízét.

Egyik nap a fürdőben megismerkedünk egy ott dolgozó, nagyon szimpatikus fiatal asszonykával. Mivel férjem még mindig nem tartotta be jószándékú ígértét, hogy igyekszik valamicskét megtanulni magyarul, így angolul beszélgetünk mi hármán.

Odalép hozzánk a hölgy, aki kedves szerénységgel megkér bennünket, tudnánk e átnézni a fürdő ismertető prospektusának angol fordítását.

Természetesen. Ez mindjárt a férjem feladata lesz, mivel leányom a számos egyetemi végzettsége ellenére is angolból csak másod heggedűs lehet férjem mellett, én meg loholva futva sem érném el őket.

Innentől kezdve kellemes kapcsolat alakul ki házaspár és mi közöttünk.

A felejthetetlen négy hétből már csak két napunk maradt mielőtt indulnánk tovább, észak fele, leányom szülővárosába, ahol család, rokon és ismerős látogatással fogjuk tölteni a következő két hetet.

Azt hiszem ez a hír nem igen tetszik az egyik fogamnak. Olyan nyavalyás fájásba kezd, jelezve, ő nem megy sehová, hogy még a fejem is pörög bele.

A mi újonnan talált barátaink fogorvos szomszédja gondoskodott arról, hogy fogam kívánsága teljesüljön, maradjon újonnan megszeretett otthonában és a helybeli, másnapi kukába kerüljön végleges nyugalomba.

Jó fogorvosnak látjuk, így egy további kezeléssel is megbízunk. Egy hét múlva kell visszajönni és kb. egy hétig itt maradni a munka befejezéséig. Rendben van. Majd szállodába megyünk.

Nem, nem. Újdonsült barátaink erősödnek. Mi gondoskodunk szállásokról. Az egyik lakásunkat adjuk át néktek és maradtok amed-

dig jólesik.

Így még egy hetünk volt róni a kis utcákat, jobban ismerkedni a környező településekkel, figyelni embereket, mit tesznek, hogy tesznek.

Soha nem fogom elfelejteni a vagy három tucatnyi, talán tizedik osztályos fiataalt, amint szemben jövet haladtak el mellettem a járdán. Halálom szerint egyetlen egy sem maradt ki a tiszteletteljes köszöntéssel irántam. Nem mertem utánuk nézni, látták volna a meghatódás könnyeit szememben.

Egy más alkalom Budapesten. Talán csoportos kirándulás kisiskolás gyerekekkel. Másodikosok? Harmadikosok? Szép, rendezett sorokban, kettesével haladnak. Mi egy irányban tartunk mellettük a járdán. Értelmes, szép beszélgetést folytatnak egymással. Semmi jele a kajla neveltségnek.

A sarkon az egyik leválik, majd visszafordul társának. „Ez egy nagyon érdekes téma volt, holnap folytatjuk. Addig is szervusz.”

Ó...Ó, még található a földön ilyen hely, ahol a szülők és az iskola ennyire értékes fiatalokkal tudja megajándékozni az emberiség jövőjét?

Magyarországi utunkat meghosszabbítjuk egy kicsit, így a rokonokkal is tölthetünk több időt.

Fürdővárosi barátainkkal továbbra is tartjuk a kapcsolatot, olyannyira, hogy a kis fiatalasszony elfogadja meghívásunkat három hétre hozzánk Melbournebe. Párja nem jöhet, a munkát nem lehet otthagyni. Nagy lázzal, örömmel készülünk fogadására. A papírok intézése viszont úgy néz ki, nagyon körülményes. Még ma sem értjük, hogy miért nem engedte be Ausztrália őt. Nincsen magyarázat, vagy az ok megadása. Talán a Konzulunk lehetne egy kicsit agilissabb? Más országoknak nincsen kifogásuk a fogadásukkal, pedig sokat utaznak.

Évek múlnak. Adódik egy új alkalom. Repülővel mennek San Franciskóba, onnan hajóval Sydneybe, ahol két napot töltenek, azután Melbourne. Hozzánk. Kilenc napra.

Bennünk a közeli viszontlátás öröme nézegetteti útjuk vonalát naponta. Tervezzük a kilenc nap minél jobbani kihasználását. Mutatni Ausztráliából a lehető legtöbbet.

Az első pihenő, beszélgető nap után utilaput kötünk talpainkra, illetve az autónk négy kerekére bízunk a kilométerek gyűjtését. Ilyenkor látjuk mi is, milyen szép Ausztrália, amikor másokat is akarunk gyönyörködtetni benne.

Vendégeink hálásak minden látogatásért. Hiszen hiába jártak oly sok helyen, Ausztrália szépsége különleges. Egyedi. A fényképező gépek izzadnak munkájukban, állandó működésben vannak. Még mi is

fényképezési lázt kapunk tőlük. Örülök is ennek, mert magunktól nem jönne ránk a kattogtatási hevílet.

Az utolsó három szép napot Beechworthben *szenvedjük* a gyönyörűségtől. A mi kedvenc minden évi titkos búvóhelyünk.

Szállásunk egy hatalmas 80 ha park közepén simul az égig érő öreg fák oltalma alá a főépülettől, a volt kórháztól nem messze. Csak alig pár éve, 1995-ben, hogy e tekintélyes, szépre tervezett, 1867 évben átadott 1200 beteget befogadó, 6-700 személyzettel dolgozó elmeegógyintézetet véglegesen lezárták. Testvérkórházaival együtt Kewben és Araraton. Annak idején igen könnyű volt ide bekerülni. Csak két aláírás és már bent is volt a szerencsétlen, még akkor is, ha csak depresszió nyomta lelkét, vagy kismamák a szülésutáni *post natal szimptomával*. Onnan kikerülni ritkaságnak számított. Nyolc aláírás nyitott csak kaput. Ha átérték a kezelések szörnyűségeit. Ugyan az utóbbi évtizedekben „modernizálták” a gyógykezelések módszereit, de nem tudom, melyik korszak beteget jártak jobban. Az eredetileg mindössze négy fajta (*mania, melancholia, dementia, paranoia*) idegbetegséget ismerve és arra mérve a kezeléseket, a kutató orvosok segítségével ma már több mint kétezer különböző elmebajt kezelnek a mind kövérebb gyógyszeripar örömeire.

Lábunk alatt morzsolódnak a tölgyek sok színekben játszó levelei, amint sétáljuk körbe a titokzatos, ma már elhagyatott épületeket. Állítólag, az ott elhunyt több mint kilencezer szerencsétlen lelkeiből sok nem távozott el. Ma is ott lézengenek az üres falak között. Vannak akik e jelenséget még fényképen is tudják bizonyítani.

A sok beteg már nincs itt. Többjükkkel az utcákon kerülgetjük egymást, amint új helyet keresnek letelepíteni éjjelre.

Ma már csak a békés és csodálatos természet nyugtatgat bennünket e helyen. Nagy sétákat teszünk még a környező kisebb városkákban is, finom ételek, fagyaltok, a három fiatal még esti kerékpár utakat is kockáztat.

Szép volt.

Eljött a búcsúzás előtti nap. Holnap este 10.30-kor indul repülőjünk „haza”. Barátaink magukban lesznek egész nap, így akarják. Vonattal be a városba, leányommal együtt, akinek

ma munkába kell menni, ők meg majd mennek ahova a lábuk viszi.

Nagy a hőség. Állítólag még 40C is mértek kora délután. Egész nap kutyagolnak. Még a St.Kilda tengerpartra is kimennek. Délutánra a férj egy kicsit fáradt, ami szokatlan jelenség nála, de rátudják a nagyon meleg napra.

Még ránézésre is csupa egészség. Soha nem dohányzott, nem kávézott, gyógyszereket nem szedett, az egy pohárka bort is csak ritkán, különleges alkalmakkor fogyasztotta. Edzett, hatvanhárom éves, messze jövőre tervező egészséges férfi...volt.

Elutazásuk napja hajnalán, 2.30-kor örökre lehunyta szeméit. Percek alatt három mentőautó, tüzoltó (az ő szolgálatukban is van orvos), rendőrség, majd a *Coroner* lepi el házunkat. Tíz pár szorgos kéz másfél órán át igyekszik visszahozni az életét.

Csak a meglepetés, a remegő tehetlenségi érzés kínos fájdalma marad a megüresedett házban. Még vigasztaló szavak sincsenek. Egy nagy fekete lepel borítja lelkeinket, várva a lehetetlenre, hogy valahogyan mindez nem történt meg. Rossz álom volt az egész. Ha benyitunk a hálószobába, ott fogjuk Őt találni szépen álmódzva.

Nem merünk ajtót nyitni.

A késő reggeli órákban térünk nyugovóra, hogy nyitott szemekkel kutassuk tovább a miértet. A fiatal, újonnan megözvegyült asszonyka is ágyába bujlik, feje alá hajtva kedvese ittmaradt illatát párnáján, míg lelke a fergeteges, ocsmány igazságtalansággal bírkózik.

Majdnem négy hét tellik el megbeszélésekkel, határozathozásokkal, éjjel-nappali intézkedésekkel, lelki-fájdalom ápolással, mielőtt a kis asszonyka hazaindulhat Szerette hamvaival kezében.

Nem tudja még felmérni, milyen göröngvös utakon kell majd áthaladnia, mielőtt szíve, lelke nyugalmat talál.

Úgy mondják, hogy sokkal nehezebb az itt maradtaknak. De nem könnyű annak sem, akit az Úr magához szólít. Mérlegre kell előtte tenni minden tettet, szavat, gondolatot, reménykedve, hogy jó jegyek kerüljenek a Nagykönyvbe. Sokan vakargathatják ilyenkor a fejüket.

A mi Barátunk mindenből jelesre fog vizsgázni, ahogyan Őt mi megismertük.

Lucia Boling

Hévíz